

INFOLAARI

Harjavallan kaupungin tiedotuslehti 2/2009

Juha Siirto: Kevät

PÄÄKIRJOITUS

YHTEISTYÖTÄ YLI KUNTARAJOJEN

Harjavallan ja Huittisten museotoimet integroituivat vuodenvaihteessa yhdeksi hallinnolliseksi kokonaisuudeksi. Hynttyynsä löivät yhteen Emil Cedercreutzin museo ja Huittisten museo.

Liitosvalmistelut pyöräytettiin käyntiin jo pari vuotta sitten Huittisten kaupungin aloitteesta. Tavoitteena oli saada aikaan dynaaminen ja joustava yhteistyömalli, joka säilyttäisi museoiden valtionosuudet ja antaisi aikaisempaa paremmat mahdollisuudet kehittää museoiden sisältötuotantoa.

Normaalin kuntapäätösprosessin mukaisesti asia käsiteltiin ensin paikallisissa kulttuurilautakunnissa, jonka jälkeen lopullinen päätöksenteko siirrettiin kaupunginhallituksille. Järjestelyt sujuivat jouhevasti Harjavallan kulttuuritoimenjohtaja Esa Stranderin vetäminä.

Alueellisen museon perustamista ja ylläpitämistä koskeva yhteistyösopimus sai pikku hiljaa muotonsa vuoden 2008 aikana; tehty työ onnistui niin erinomaisesti, että jopa museovirasto pyysi lupaa käyttää harjavaltalais-huittislaista sopimusmallia esimerkkinä muille liitosta suunnitteleville museoille. Pitkän valmistelun päätteeksi Harjavallan ja Huittisten kaupunginhallitusten edustajat ja kaupunginjohtajat vahvistivat 11.11.2008 sopimuksen allekirjoituksillaan.

Samaa maata, samaa henkeä

Ulkoisia lähtökohtia tarkasteltaessa voisi helposti erehtyä luulemaan, että uusi organisaatiomalli tulee vaatimaan pitkän ja monimutkaisen sovitussopimuksen - sijaitsevathan museot jo fyysisestikin 30 kilometrin päässä toisistaan. Muitakin eroja löytyy, jos niitä hakemalla hakee. Seuraavassa muutama esimerkki:

Harjavallassa museokiinteistöt ja kokoelmat omistaa Emil Cedercreutzin säätiö. Kaupunki huolehtii yhteistoimintasopimuksen mukaisesti museon henkilöstökustannuksista, kokoelmien hoidosta sekä museokiinteistöjen kohtuullisista ylläpitokustannuksista. Säätiöltä saadaan ajoittain merkittävääkin tukea museotoiminnan kehittämiseksi. Huittisten museo puolestaan on kokonaisuudessaan kaupungin omistama ja hoitava.

Myös henkilövahvuuksista löytyy selkeitä eroja. Emil Cedercreutzin museo työllistää seitsemän vakinaista työntekijää, kun taas Huittisten museossa työskentelee päätoimisesti yksi vakinaainen henkilö. Mainittakoon erikseen, että museotoimenjohtajan työpanos jakautuu sekä Harjavallan että Huittisten museoille. Jos lopuksi otetaan vielä pari askelta taaksepäin ja vilkaistaan museoiden toimitiloja, ei voi välttyä huomaamasta selkeää perspektiivieroa: Harjavallaltaan on vuosikymmenten saatossa kasvanut laajan mittakaavan museokeskus, kun taas Huittisissa pärjätään yhdellä näyttelytarkoitukseen varatulla (erinomaisella) kiinteistöllä, jota on vahvistettu hajasijoitetuilla toimistolla ja varastotiloilla.

Edellä olevat hätäisen negatiiviset päätelmät eivät kuitenkaan onneksi pidä alkuunkaan paikkaansa, sillä yhdistäviä tekijöitä on huomattavasti enemmän kuin erottavia.

Molemmat museot toimivat satakuntalaisessa kulttuuripiirissä, molemmista löytyy laaja kulttuurihistoriallinen osasto, ja onpa molemmissa museoissa perinteenä myös vahva kuvanveistopainotteinen

ulottuvuus. Myös museoiden sisältötuotantojen painopiste-erot ovat ennen kaikkea rakentavia. Ne luovat hedelmällisen pohjan molempien yksikköjen toiminnan kehittämiseksi henkisen toimintaympäristön laajenemisen ja uusien museaalisten näkökulmien avautumisen myötä. Kaiken edellä mainitun takana virtaa historiallisena valtasuonena Kokemäenjoki, jonka uomissa rauhallisesti soljuva vesi kastelee ja ravitsee niin Harjavallan kuin Huittistenkin maaperää.

Yhteistyöllä eteenpäin

Museoiden henkilökunnille nyt alkanut yhteistyö on kuin tuulahdus raikasta ilmaa. Huittisten museonjohtaja Markku Teinonen on saanut uuden työyhteisön, ja me harjavaltaiset olemme saaneet joukkoomme osaavan museoalan ammattilaisen. Voin rehellisesti sanoa, että tässä kaupassa kaikki ovat voittajia. Olemme saaneet avaimet mittavaan määrään uusia näkökulmia, toimintamalleja ja toimintaympäristöjä. Suorana analogiana voitaneen turvallisesti todeta, että hedelmät kypsyvät piakkoin loppukäyttäjien, eli kaikkien museoiden vaikutusalueella elävien ihmisten poimittaviksi.

Uuden alueellisen museokokonaisuuden vahvana aatepohjana toimivat yhteistyösopimukseen kirjatut tavoitteet, joiden mukaan museotoiminta ylläpitää ja vahvistaa väestön ymmärrystä kulttuuristaan, historiastaan ja ympäristöstään. Lisäksi on sitouduttu edistämään kulttuuri- ja luontoperintöä koskevan tiedon saatavuutta tallentamalla ja säilyttämällä aineellista ja visuaalista kulttuuriperintöä tuleville sukupolville harjoittamalla siihen liittyvää tutkimusta, opetusta ja tiedonvälitystä sekä näyttely- ja julkaisutoimintaa.

Edellä siteerattu pitää oikeastaan sisällään kaiken olennaisen. Olemme luomassa jotain uutta ja hienoa, jonka vaikutukset tulevat toivottavasti elämään sukupolvien ylitse. Kunnallisella tasolla nyt aloitettu yhteistyö on suoraa jatkoa jo aiemmin aloitetuille kansalaisopiston ja musiikkiopiston yhteistyötoimintamalleille. Kulttuurikenttä auraa ansiokkaasti tietä uusiin toimintamalleihin...

HENRY FLINKMAN
Museotoimenjohtaja

TUNNETKO KOTIKAUPUNKISI?

Kysymys: Mikä kaupungin vanha rakennus?

Oikea vastaus sivulla 15.

Kuva: Juha Siirto

VUODEN 2008 TILINPÄÄTÖS HELPOTTAA TAANTUMAAN VARAUTUMISTA

Kaupunki on onnistunut noudattamaan päätöksenteossa taloudellista linjaansa: hyvinä aikoina varaudutaan huonojen aikojen varalle. Kaupungin vuoden 2008 vuosikate oli 4,8 miljoonaa euroa (628 e/as) ja poistojen jälkeen tulos oli 3,9 miljoonaa euroa ylijäämäinen. Aikaisempien vuosien ylijäämää on taseessa 4,6 miljoonaa euroa, joten 8,5 miljoonan ylijäämä auttaa kaupunkia omalta osaltaan selviämään taantumasta.

Hyvä taloustilanne syntyi merkittävästä yhteisöverokertymästä, joka oli 6,6 miljoonaa euroa. Ihan valtakunnan ennusteiden mukaan yhteisöveroa ei saatu. Kun talousarviota tehtiin, verottajan arvio oli Harjavallassa 7,2 miljoonaa euroa siitä 7 miljardista eurosta, jonka koko valtakunnassa arvioitiin kertyvän. Onneksi noin hulvattomasti ei budjetoitukaan, vaan pitäydettiin keskimääräisessä kertymässä eli 3,5 miljoonassa eurossa. Taantuma on muuttanut valtakunnan arvioita reippaasti, tälle vuodelle arvio on vain noin 4 miljardia euroa.

Ihan täydellisesti ei kuitenkaan onnistuttu. Menojen jatkuva voimakas kasvu ei pysähtynyt vuonna 2008 yrityksistä huolimatta. Suurinta kasvu oli palveluiden ostossa, noin 10 % vuodesta 2007. Erityisesti Satakunnan sairaanhoitopiirille maksettava osuus erikoissairaanhoitojen menoista kasvoi edellisvuoteen nähden lähes 16 %. Kustannukset ylittävät jo 8 miljoonaa euroa. Myös eläkemenot kasvoivat 6,4 % edellisvuodesta. Kaupunki maksaa 3 miljoonaa euroa erilaisia eläkemaksuja. Uudistukset eläkkeiden rahoituksessa ovat

olleet yhteisvastuullisiin järjestelmiin siirtymistä.

Kaupungin lainamäärää on vähennetty suunnitelmallisesti. Lainaa on nyt vain miljoona euroa eli 137e/as. Investointejakin on tehty melkoisesti, 1,8 miljoonalla eurolla.

Onnellisen taloustilanteen soisi toki jatkuvan ikuisesti, mutta markkinatalous on nousu- ja laskusuhdanteita vuorotellen. Toimitusjohtaja Risto Parjanne on 1.4.2009 ennustanut kuntatalouden jäävän alijäämäiseksi tänä vuonna valtionvallan elvytystoimista huolimatta ja kuntien vaikeuksien jatkuvan vielä pitkään. Koska kuntatalouden kehitys kulkee hieman jäljessä muuta taloutta mm. siitä syystä, että verotus on jälkikäteistä, vuosi 2010 tulee olemaan kunnille tätäkin vuotta hankalampi. Taantumun seuraukset koituvat helposti kuntien maksettavaksi monella eri tavalla, kun työttömyys lisääntyy ja yritystoiminta hiljenee. Kaupungin hyvä yhteisöveropotti johtaa ensi vuonna siihen, että muille kunnille maksettava verotulotasaus kasvaa. Viime vuonna se oli 0,9 miljoonaa euroa ja tänä vuonna 1,1 miljoonaa euroa.

Vaikka kaupungilla ei viime vuoden tilinpäätöksen valossa olekaan välitöntä tarvetta budjetin uudelleen käsittelyyn, on kuitenkin huolehdittava siitä, että talousarviossa pysytään ja käydään läpi toimintatavat ja – rakenteet. Näin vältetään rajuilta talouden oikaisutoimilta, jotka ovat aina hankalia niin palvelutuotannon kuin henkilökunnankin kannalta.

INKERI TIITINEN
Kaupunginkamreeri

Ornitologiaa

Olen jo pienenä poikasena tehnyt ”linturetkiä” ja kuvitellut osaavani monen monta lajia tunnistaa, mutta näin myöhäisemmällä iällä on lintuharrastuksesta tullut eräänlaista taustakohinaa, hetkeen heittäytymistä. En tunne vielä kukaan varmasti edes tavallisia kirvisiä. So what?

Reagoin joka kerta, varsinkin autolla ajaessani, vähän varista suurempaan ja erilailla lentävään siivekkääseen. Saatan jopa pysäyttää auton ja jäädä toljottamaan. Onneksi kolareita ei ole sattunut, kun olen tiiraillut, että ”oliskos se tuulihaukka, vai...?”

Myös lintujen äänet ovat olleet aina kiinnostukseni kohde, liittykö se sitten tuohon musiikkiharrastukseen, mene ja tiedä. Vastaan nyt vuosien jälkeen itse, että: ”Kyllä liittyi”. Linnut ovat äänimaailman sävelmestareita ja sieltä vapaan improvisaation maailmasta ovat monet kuuluisat säveltäjät hakeneet inspiraationsa töihinsä.

Keväällä on hauskaa aloittaa lintumaailman *pudotuspeli*, joka on niin tuttua televisiostakin. ”Varis ja harakka: olette vaarassa pudota”.

Lintujen kuunteleminen kannattaa aloittaa kevättalvelta, koska muutaman lajin ääntelyn pudottaminen pois antaa tilaa uusille äänille. Näin pihapiirin jo tutut äänet poissulkemalla voi joskus kuulla jotain uuttakin ja tunnistaa uusia lajeja.

Muistan kun tempoilin eräänä kesänä, jolloin kuvittelin uudelleen löytäneeni lapsuudenharrastukseni, metsän kakofoniassa. Meteli oli korviahuumaava, eikä joukosta löytynyt yhtään tuttua ääntä. Prääkiksi meni!

Päätin yrittää uudelleen lintuharrastusta seuraavana kevättalvena ja innostuksessani pistin pönttöjä puukii-
pijälle (*certhia familiaris*).

Yhden perheen ilmeisesti sain pesimään, kun klapeja tehdessäni näin tämän pienen koukkunokan kiipeävän touhukkaasti pitkin puunrunkoa. Kuin pieni hiiri on

puAKINA

tämä puukiiپی. Ja on hiljaa!!

Hiiri on myös kovassa käytössä kun yrittää pysyä Suomen vanhimman lintuyhdistyksen, Porin lintutieteellisen yhdistyksen tietoverkon tahdissa. Ei ole niin pientä itämaantietäjäpyrstövaapsiaista, joka pääsisi preiviikkiyyteri - seulasta läpi, vielä keksitty, etteivät seuran aktiivit häntä bongaisi.

Tunnustan. Kuulun yhdistykseen, mutta en säntää punapyrstötimalin perään ihan heti. Kattelen ja luen sähköpostiani.

Yhdessä lintukirjassani on erään lajin kohdalla viehättävä kuvaus keväisen luonnon heräämisestä: ”Jo aikaisin aamulla voit kuulla pihapiiristäsi pirteän tu-vit, tu-vit – kutsumäänen.”

Vähän mielikuvitusta kun käyttää, voi kyseistä kutsumääntä bongata Harjavallankin kouluista ja kyliltä, ihan ympäri vuoden. Toisaalta tämä kutsuhuuto saattaa lisääntyä keväisin ihan valon lisääntymisen ansiosta. Joskus sen suodattaa pois ja kuuntelee ihan muita ääniä. Lintuja.

Kevään ääniä kuulee...

HEIKKI SYRJÄNEN

Kuva Pohjoisrannan päiväkodista: Tasa-arvoista lastenhoitoa!

IHMINEN TYÖNSÄ ÄÄRESSÄ: Museoamanuenssi Sari Tauriainen esittäytyy

Aloitin museoamanuenssin sijaisena Emil Cedercreutzin museossa maaliskuun yhdeksäntenä kuluvaan vuoteen. Työkokemusta Harjavallassa on siis kertynyt vasta kuukauden verran, mutta tehtävieni kanssa olen ehtinyt tulla jo hyvin sinuiksi. Yleisesti ajatellaan, että elämä museoissa on hiirenhiljaista hyssyttelyä, mutta tämä ei toden totta pidä paikkaansa. Vilskettä ja vaihtelevia tehtäviä riittää viikon jokaiselle päivälle.

Pesti alkaa

Ensimmäisellä viikolla aika kului tutustuessa museon työntekijöihin, näyttelyihin ja kokoelmiin. Olin toki käynyt paikan päällä vieraana jo aiemmin, mutta työntekijälle avautuu kokonaan uusi maailma; yleisöltä suljetut ovet aukeavat, museon arkirutiinit tulevat tutuiksi ja yhtäkkiä huomaa löytäneensä valtavan määrän seikkailujen veroisia kokemuksia.

Aloittaessani museolla oli menossa ”Satakuntalaista modernismia”- näyttelyn tuotanto, joten pääsin heti osallistumaan sen toteuttamiseen. Sain tehtäväkseni hankkia avajaisiin tarjoilut ja esiintyjän. Asia hoitui lopulta yhdellä puhelinoitolla: Huittisten musiikkiopiston opettajan, Katja Kohosen avustuksella saimme kiinnitettyä nuoren pianistin Emma-Lotta Levanderin, joka oli juuri tammikuussa palkittu Leevi Madetojan pianokilpailussa Oulussa. Toisella työviikolla kirjoitinkin jo puhtaaksi näyttelyluettelo, ripustettavien töiden lopulliset sijoituspaikat alkoivat hahmottua.

Ensimmäisen työviikkoni lopulla olimme ehtineet museotoimenjohtaja Henry Flinkmanin kanssa tehdä myös avustushakemuksen opetusministeriöön, jossa oli haettavana museokokoelmien digitointityöhön tarkoitettua Myytti-rahaa. Avustushakemuksen tekeminen oli erittäin opettavaista, sillä papereita täytettäessä tutustuin samalla museon kokoelmien luettelointiastee-

seen, kartuntaperiaatteisiin ja arkistoon. Toivottavasti kaavakkeiden parissa puurretut tunnit palkitaan myönteisellä päätöksellä, jotta digitointityötä voidaan jatkaa ja kaikki museon kokoelmatiedot saadaan asiasta kiinnostuneiden ulottuville nettiin mahdollisimman pian.

Toinen viikko

Amanuenssin työnkuvaan kuuluu myös museon tiedotus, joten toinen työviikkoni alkoi tutustumalla paikallisiin lehtiin ja museon nettisivuihin. Vaikka Satakunta ei ole väkiluvultaan aivan maakuntien kärkeä, niin ihmeen paljon täällä ilmestyy lehtiä – ja tasokkaita, jos pieni kehuminen sallitaan. Muutama mainos ja ilmoitus onkin jo tullut taitettua ja lähetettyä medioille, ja samalla on tullut taas kartutettua työosaamispääomaa.

Samalla viikolla tapahtui toki paljon muutakin: yksi mielenkiintoisimmista tehtävistä oli päästä mukaan suunnittelemaan harjavaltaista mainostempausta pääkaupunkimme sydämeen: Emil Cedercreutzin museo osallistuu kesäkuun alussa Satakunta Senaatintorilla tapahtumaan, jonka valmistelu on itse asiassa aloitettu jo viime vuonna. Teemme yhteistyötä taiteilija Maarit Naakan kanssa, joka on lupautunut hoitamaan yhteistä myyntimökkiämme. Taiteilijan kanssa pidetyssä palaverissa suunnittelimme tapahtumassa tarvittavia myyntituotteita, tavaroiden kuljetusta Helsinkiin ja muuta yleiskoordinaatiota, mökin varustusta ja muuta tarvittavaa harjavaltaista esittely- ja messumateriaalia.

Taloksi asettumista

Kolmannella viikolla aloin käydä läpi museon viimevuotista asiakaskyselyä, jolla kartoitetaan museokä-

vijöiden asiakastytyväisyyttä. Oli ilahduttavaa lukea kuinka tyytyväisiä ihmiset olivat saamaansa palveluun - mutta eihän palaute mikään yllätys ollut, onhan tämä upea museo ja työkaverit innokkaita sekä työhönsä sitoutuneita.

Tämä viikko alkoi viime vuoden toimintakertomuksen tekemisellä. Koska museotoimenjohtaja ja minä olemme molemmat uusia talossa, oli viime vuoden tapahtumia kartoittamassa koko henkilökunta - yksi laski kävijämääriä, toinen vuokrattavien tilojen käyttökertoja, museotoimenjohtaja selvitti byrokratian kiemuroita ja taloutta ja minä selvitin viime vuoden näyttelyitä ja tapahtumia. Yhteistyössä saimme viime vuoden selvitettyä, ja tästä on hyvä jatkaa!

En kyllä vaihtaisi pois...

Museoamanuenssin työ on todella vaihtelevaa: yhden päivän aikana saatamme selvittää museon ryijyko-koelman näytteillepanoa ja ripustettavien tekstiilien lepuutusvuoroja, kantaa museon tuoleja paikoilleen luentotilaisuuksia varten ja liimailla näyttelyyn tulevien töiden numerolappuja seiniiin – ja kaikki tämä perusrutiinien ohella. Haastavaa mutta kivaa, ehkä tämä onkin juuri se syy, miksi alalle aikoinaan hakeuduin.

SARI TAURIAINEN
Museoamanuenssi

SATAKUNTALAISTA MODERNISMIA EMIL CEDERCREUTZIN MUSEOSSA

Emil Cedercreutzin museo jatkaa näyttelyvuottaan laajalla otoksella satakuntalaista modernismia. Kevään suurnäyttelyssä esitellään yli 100 taideteosta, joiden toteutustavat vaihtelevat maalauksista grafiikan kautta veistoksiin.

Näyttelyn aikamääreeksi on rajattu 1950-1980 -luvut. Teoksien valinnassa on kiinnitetty erityistä huomiota alueelliseen ja ajalliseen tasapainoon, sekä satakuntalaisen taiteilijayhteisön monipuoliseen henkilögalleriaan. Kyseessä onkin laajin ja kokonaisvaltaisin satakuntalaisen modernismin kehityskaarta valottava katselmus, jota on koskaan esitelty yleisölle.

Tavoitteena on esitellä satakuntalaisen modernis-

min kehitys eri taidemuotoineen ja tyylivirtauksineen. Näyttelyn teosvalinnat on tehnyt Porin taidekoulun entinen rehtori Pertti Ala-Outinen, jolla on aihepiiristä laaja asiantuntemus ja omakohtainen kokemuspohja. Näyttelyn pohjalta julkaistaan kuluvana vuonna Pertti Ala-Outisen koostama kirja, jonka kustantaa Emil Cedercreutzin säätiö.

Näyttely on laajan yhteistyön tulosta. Teoslainoja on saatu Porin ja Rauman taidemuseoista, Kankaanpään kaupungin museosta ja Sastamalan museosta, taiteilijoilta, yksityiskokoelmista sekä Huittisten ja Harjavan kaupungien kokoelmista. Merkittävä osa esille tulevista töistä on jyrätetty Emil Cedercreutzin museon Satakuntalaisen taiteen kokoelmasta.

Satakuntalaista modernismia -näyttely on avoinna yleisölle 23.3-10.5.2009.

EMIL CEDERCREUTZIN MUSEO

Museotie 1
29200 Harjavalta
puh. (02) 535 1200
www.harjavalta.fi/palvelut/museo
cedercreutzin.museo@harjavalta.fi

PERUSNÄYTTELYT

Työn jälkeen – veistosnäyttely
Emil Cedercreutzin siluettitaidetta ja taidekokoelma
Maahengen temppeli
Taiteilijakoti Harjula
Museokauppa

VAIHTUVAT NÄYTTELYT 2009

- 22.3.–10.5. **Satakuntalaista modernismia** – Katsaus 1950–1980 –lukujen taiteeseen
17.5.–27.7. **Viipurin taiteilijaseuran taidenäyttely**
2.8.–31.8. **Siveltimien Sato**
Suomen Akvarellitaiteen kesäkurssien näyttely
6.9.–2.10. **Louhen perilliset**
Taidekäsityönäyttely
11.10.–31.12. **Ryijy Elää – suomalaisia ryijyjä 1778–2008**
Varkauden museon kiertonäyttely

TAPAHTUMAT

16.5. klo 12 Emil Cedercreutzin syntymästä 130 vuotta. Ohjelmasta tiedotetaan myöhemmin kaupungin nettisivuilla

Aukioloajat

Talviaika
1.9.–31.5. su-ke ja pe klo 12–16, to klo 12–18, la suljettu

Pääsyliput

Peruslippu 5 € (sis. perus- ja vaihtuvat näyttelyt), vaihtuvat näyttelyt 3 €
Alle 18-vuotiaat ja sotaveteraanit ilmaiseksi

OIKEUDET MUUTOKSIIN PIDÄTETÄÄN

MINUN HARJAVALTANI

Museon konservaattori ja pieni valkoinen pallo

Seppo Poikonen syntyi Jalasjärvellä 1944. Evakkomatka jatkui Kokemäelle, jonne Seppo tuli kolme vuotiaana vanhempiensa mukana. Nuorena miehenä hän aloitti työt puuseppänä Kokemäen höyläämössä. Vaimo, terveydenhoitaja Maija-Liisa löytyi Harjavalta. He alkoivat rakentaa yhteistä kotia Harjavaltaan. Uuteen kotiin he muuttivat 1979.

Seppo kertoo, että he ovat asuneet Harjavallassa 30 vuotta ja ovat viihtyneet oikein hyvin. Sepon mielestä kotikaupunki on ollut hyvä paikka elää ja asua. Hänen listaamiaan hyviä puolia ovat läheltä saatavat palvelut, hyvä työllisyystilanne ja kaupungin ja sen asukkaiden kohtuullisen hyvä talous. Sepon ja Maija-Liisan tarvitsemat marjastus- ja sienestysmetsät, jopa golfkenttäkin sijaitsevat lähietäisyydellä. Hänen mielestään asumisviihtyisyyttä lisää Kokemäenjoen ympäristö upeine maisemineen.

1.1.1985 Seppo aloitti työt Harjavallan kaupungin palveluksessa Emil Cedercreutzin museossa museomestarina. Myöhemmin nimike muutettiin konservaattoriksi. 24 vuoden museotyö on sisältänyt hyvin monenlaista työtä talonmiehen, kiinteistöhoitajan, rakennusmiehen töistä näyttelymestarin ja konservaattorin töihin.

Pitkällä työurallaan Seppo on päässyt läheltä seu-

raamaan Emil Cedercreutzin museon kehittymistä ja laajenemista. Museon alueen lähes kaikissa rakennuksissa näkyy Sepon huolellinen ja taitava käden jälki. Viimeiset 10 vuotta Sepon sydämen asiana on ollut Vanhan Maahengen temppelin korjausrakentaminen sekä uuden vaunukonservointitilan rakentaminen. Työ tuli valmiiksi vuoden 2008 lopussa. Seppo kertoo olevansa hyvin tyytyväinen, että Emil Cedercreutzin säätiön päättäjät ovat ymmärtäneet museon suuruuden ja arvon ja ovat rahoittajana mahdollistaneet rakennusten kunnostuksen ja uudisrakentamisen.

Sepon ja Maija-Liisan pitkän avioliiton onnistumisen salaisuus lienee yhteisissä harrastuksissa. Niitä ovat matkusteleminen, yhdistystoiminta sekä golfin pelaaminen. Molemmat ovat mukana Lions Clubin toiminnassa. He ovat matkustelleet useita kertoja eri maissa, Ranskassa, Englannissa, Portugalissa, Hollannissa, Espanjassa, Australiassa. Seuraavaksi lentävät ehkä Uuteen Seelantiin.

Sepon ja Maija-Liisan hyvin mieluinen harrastus on golf. He suosittelvat sitä muillekin. 1000 km kävelyä vuodessa, ulkoilua, liikuntaa, mielenkiintoista peliä tekevät ihmiselle todella hyvää. Toisinaan tytär Pia-Mari saa houkuteltua vanhempansa laskettelemaan Itävaltaan ja toisinaan vanhemmat saavat tyttärensä kanssaan

juoksemaan pienen valkoisen pallon perässä.

Seppo on saanut rakennettua valmiiksi työtilat seuraajalleen hänen itse jäädessään pian eläkkeelle. Museon esineiden konservointityötä, mm. ison vaunu- ja kärrykokoelman konservointia jää runsaasti seuraavalle tuhattaiturille. Myös Harjulan taiteilijakodin vaativa entisöinti- ja kunnostustyö odottaa tekijäänsä.

Seppo toivoo työlleen jatkajaa, joka ymmärtäisi museotyön arvon ja sen jatkumisen tärkeyden jälkipolvia varten. Sepon työtoverina minulla on ollut ilo seurata hänen työtään, jossa on mukana sekä ammattitaito että sydän.

PIRKKO JAKONEN

Satakuntalaista modernismia

ILOISTA PÄÄSIÄISTÄ KAIKILLE! toivottaa Kana Kaunoinen ja kumppanit. Tiput, kanat, kukot, puput ja kissa ovat oikeasti Pohjoisrannan päiväkodin lapsia Lilliputtien ryhmästä. Pääsiäiseen valmistautuminen on alkanut rairuohon kylvämällä. Pääsiäisaskarteluja valmistetaan innokkaasti ja pääsiäisaiheiset laululeikit saavat iloiselle mielelle niin lapset kuin aikuisetkin.

Kirja, joka kannattaa lukea!

Puhdistava lukukokemus

Sirpaleisessa ja hektisessä maailmassamme tekee välillä todella hyvää lukea suuri tarina. On moneen kertaan valitettu, ettei sellaisia enää kirjoiteta, vaan tämä aika tuottaa enempi pinnallista pätkätavaraa. Kaikeksi onneksi kuitenkin silloin tällöin ilmestyy perinteisesti kirjoitettuja, monen sadan sivun pituisia, eppisiä tarinoita.

Muutamalta viime vuodelta mieleeni on jäänyt kolme suurta kertomusta. Kaksi suomalaista, yksi ruotsalainen. Kjell Westön Missä kuljimme kerran, Sofi Oksasen Puhdistus ja Stieg Larssonin Millenium-trilogia. Millenium tosin on määritelty enemmän jännitys- kuin kertomakirjallisuudeksi, mutta yhtä kaikki, trilogiassa on suuria tarinan kaaria. Ja sivuja yhteensä melkein 2 000!

Sofi Oksasen, virolaisen äidin suomalaisen tyttären, kirjoittama Puhdistus on tähän mennessä jo kerännyt lähes kaikki suomalaiset kirjallisuuspalkinnot. Nyt voimme odotella ulkomaisiakin tunnustuksia, jahka teos käännetään muille kielille. Niinikään voimme, mielestäni vilpittömästi, odottaa Oksaselta muutamaa uutta, laadukasta kirjaa ja sitten parin-kolmenkymmenen vuoden kuluttua hänelle Nobelin kirjallisuuspalkintoa.

Puhdistus on puhdistus monessakin mielessä. Se kertoo usealla aikatasolla tarinaa yhden virolaisen suvun vaiheista itsenäisessä, Neuvostoliiton miehittämässä ja jälleen itsenäisessä eteläisessä naapurimaassamme. Tapahtumien keskiössä ovat sisarukset Aliide ja Ingel, heidän miehensä, lapsensa ja muutama muukin kyläläinen. Tarinaa liikuttavat Aliide ja Ingelin tyttärentytär Zara. Petosta, sortoa ja hyväksikäyttöä oli ennen ja on nyt; ajassa tapahtuu paljon traagista, rumaa, ihmisarvoa polkevaa. Ihmisten väliset suhteet eivät ole yksiselitteisiä, vaan pahimpaankin tekoon on selitys. Niiden oi-

keutusta ja näkökulmia voi jokainen lukija itse pohtia.

Puhdistuksen voi käsittää poliittiseksi tai henkilökohtaiseksi teoksi. Se voi olla vaikka kreikkalaisen draaman kaaren mukaisesti huikea, katarttinen tunne. Sofi Oksasen kirjassa se on mielestäni kaikkia näitä.

Puhdistus on kirjoitettu, samannimisen näytelmän pohjalta, kuin raportti tai päiväkirja. Raskaatkin sattumukset jaksaa lukea, kun kappaleet ovat suhteellisen lyhyitä. Kirjailijan kieli on kaunista, kirkasta, tarkasti kohteeseen osuvaa ja sitä valottavaa. Uusien lukujen otsikot ovat ytimekkäitä, kirjan graafinen painoasukin täydentää kokonaisuuden hienosti.

Lukeminen kannattaa aina, varsinkin Puhdistuksen lukeminen. Lukupiirimme luki sen ja kaikki olivat yhtä mieltä: tässä on ihmeellisen hyvä kirja.

PIRJO HAIMILA
toimittaja

KIRJASTOSIVUT

TODELLISIA PRINSESSOJA KIRJASTON TÄYDELTÄ

Harjavallan kaupunginkirjastossa vietettiin 3.3. Prinsessapäivää. Prinsessapäivällä juhlistettiin nyt jo 50 vuoden iän saavuttanutta Barbie-nukkeä. Juhlan kunniaksi kirjastossa onkin ollut esillä Barbie-nukkejen näyttely sekä lisäksi Keskustan koulun 4 A luokan prinsessapiirustukset, jotka luokka teki kirjastolle aivan yllätyslahjana.

Varsinaisena Prinsessapäivänä järjestettiin kirjastossa prinsessa-aiheinen iltatapahtuma. Kansalaisopiston opistoteatterin nuoret kävivät esittämässä pienen esityksen näytelmästään ”Prinsessa Ruusunen”. Lisäksi

tapahtumassa luettiin prinsessasatu sekä esitettiin ”Todellinen prinsessa” – pöytäteatteriesitys. Lopuksi lapset saivat vielä testata, että olivatko he todellisia prinsessoja tai prinssejä - tietenkin patjojen ja herneen avulla. Aika monta todellista kuninkaallista löytyikin, mutta oli joukossa muutama epäileväinen prinsessa ja prinssi. Iltatapahtumaan osallistui noin 50 katsojaa.

SAILA KURRI

*Kiitokset Harjavallan kaupungille ja
Pohjoisrannan päiväkodin ”tytöille”
eläkkeelle jäätyäni.*

Ritva

Voit kohdata tämän kuuluisan unissakävelijän
Harjavallan kaupunginkirjastossa
tiistaina 21.4.2009 klo 11.00.- 17.00

Harjavallan iltapäiväkerhojen
piirustusnäyttelyn avajaiset
21.4. klo n. 13.15.

Näyttelyn aiheena on "Herra Hakkarainen".

Menossa mukana
Harjavallan iltapäiväkerhot
Harjavallan kaupunginkirjasto
Harjavallan kirjakauppa

ESILIINOJEN KERTOMAA

Essun taskut-antologian julkistamistilaisuus kirjastossa

Huhtikuun toisena päivänä vietetään vuotuisesti satusetä H.C. Andersenin syntymäpäivää ja kansainvälistä lastenkirjan päivää. Tänä vuonna samaisena päivänä julkistettiin Harjavallan kirjoittajapiirin Essun taskut -antologia, joka sisältää kertomuksia, novelleja, satuja ja runoja yhteisenä nimittäjänään maailman vanhin vaatekappale, esiliina.

Iltilaisuus kirjastossa alkoi H.C. Andersenin kunniaksi sadulla ”Pieni tulitikkutyttö”. Maritta Järvinen luki sadun ja hänen tyttärentyttärensä Heini Kontinen esitti tyttöä, joka yritti myydä tulitikkuja elannokseen. Liikuttavan tarinan jälkeen siirryttiin esiliinojen historiaan, jota esitteli kirjoittajapiirin vetäjä, kirjan kustantaja ja kirjailija Kaija Määttä. Antologian tarinat kumpusivat assosiaatioiden myötä, yksi muisto johti toiseen; kaikilla on ”oma esiliinansa”, montakin. Niitä löydettiin ”haudan kätköistä, pölyisiltä vinteilä, keittiön kaa-peista ja muistin arkistoista”, Kaija Määttän sanoin. Kirjoittajat, joita oli paikalla kahdeksan, lukivat otteita teksteistään ja osa jätti kirjavinkkarien tapaan tekstinsä siihen kutkuttavaan kohtaan, jossa kehoitetaan lukijaa ottamaan itse selvää, mitä sitten tapahtui. Ei ihme, että kirjoja meni hyvin kaupaksi tilaisuuden jälkeen!

Illan loppuksi Inkeri Mikkola esitteli helmikuussa ilmestynyttä kirjaansa Kalevala yleiskielelle käännettynä. Huittisten seudun kansalaisopiston rehtori Hannele Paatero ei suotta ollut ylpeä kiitellessään alkutervehdyksessään tätä tuotteliasta kirjoittajapiiriä, joka on kokoontunut Harjavallassa jo useita vuosia.

Sirpa Lehtinen pukeutui suihkuessuun lukiessaan näytettä tarinastaan Suihkuhetki.

Essun taskut, Huittisten seudun kansalaisopisto, Harjavallan kirjoittajapiiri. Nakkila: Sanasiivet 2009. Kirjoittajat: Raija Vuonokari, Margot Kallinen, Sirpa Lehtinen, Inkeri Mikkola, Martti Mikkola, Maritta Järvinen, Kaisa Kurru, Lauri Pelkonen, Ritva Arho, Lilli Lamminpää.

Kalevala yleiskielelle käännettynä; teksti Inkeri Mikkola. Nakkila: Sanasiivet 2009.

Julkistamistilaisuudessa oli tiivis tunnelma.

Kirjoittajapiirin vetäjä Kaija Määttä ja antologian kansikuva.

Kevään odotusta: koivikko ei vielä viherrä, vaikka tipu jo kuoriutuu munasta. Kuva Pohjoisrannan päiväkodistä.

Tunnetko kotikaupunkisi?

Vastaus sivun 3 kysymykseen:
Nordea

HARJAVALLAN KAUPUNKI
YHDYSKUNTASUUNNITTELU

Skannaukset
Tulosteet
Kopiointi

A4 - A0
Huippulaitteilla
myös värissä

www.harjavalta.fi

Infolaarin toimituskunta: päätoimittaja Sarianna Koivisto, kirjasto, puh. 535 9495.
Toimituskunta: toimistovirkailija Päivi Viitanen, keskusvirasto, opas Pirkko Jakonen, sivistystoimi, erityisopettaja Heikki Syrjänen, sivistystoimi, päiväkodinjohtaja Oili Linnamäki, sivistystoimi, kartoittaja Juha Siirto, yhdyskuntasuunnittelu, vanhustenhuollon johtaja Leila Saarela, kotipalvelu, toimistos sihteeri Kaarina Lallukka, keskusvirasto, opiskelija Pyry Tiirinen, lukio.
Ilmestyminen: seuraava lehti ilmestyy huhtikuussa 2009. Materiaali tulee toimittaa 20.5.2009 mennessä valmiiksi kirjoitettuna sähköpostiosoitteeseen sarianna.koivisto@harjavalta.fi. Infolaarin painopaikka: Harjavalta kaupungin monistamo 2009.